

Arheologija znanja

Viševjekovno prikrivanje porodične i nacionalne crne hronike dovelo je do toga da istorijski um dovede samog sebe u slepu ulicu. Nakon konačne smrti utopije mo`emo još da računamo na “estetičko opravdanje postojanja”*, na katarzično delovanje dokumentarnih slika, ili na ličnu reaktivnu silu naspram sile određenog zla.

Malarme je govorio o davnom zločinu počinjenom nad dalekovidom pticom.

Neka daleka pretpripremljena reakcija mitskog svevidećeg bića na svo buduće pojavno zlo, aktivira se u trenutku kada se neposredno suočavamo sa nekim mo to izopštenje ili onemogućavanje dodira nekog bića koje se našlo u društvenoj mračnoj komori sa spoljnom telekomunikacijskom atmosferom, zapravo je izopštenje ovog **vidilački-pravdonosnog bića iz preistorije** – bića koje je pripadalo matrijarhalnoj kulturi. To isto izopštenje ili prebrisavanje nečega što je *jednom bilo*, uslov je mogućnosti ustoličenja izvesnih smutnih ličnosti na pozicije društvene ili državotvorne moći – dakle, upravo onih kojima vladaju *htonske, usisavalačke* sile prošlosti.

Teza o radikalnom zlu (možda: skamenjenoj viziji najvišeg dobra) može da se pojavi samo kao rezultat nečijeg individualnog prekopavanja po riznici kolektivnog nesvesnog. Analogno tome, mnoga blagotvorna mesta zemljinog šara mogu postati zloćudna – ako se njihove podzemne pećine zanemare i radijantno blago ne iznosi na površinu.

Otud se tek pojavljuje na javnoj sceni individualna gnoza, iznoseći na videlo to da je svaka gnoza – uopšte – individualna. Njena opštost je tek rezultat sumiranja ili talo`enja individualnih otkrovenja, usko vezanih za sliku i pejzaž.

Upravo stoga, ako neki autor ne može da dokumentira izvore svojih znanja, to ne bi trebalo biti razlog za njegovo izopštavanje iz uspostavljenog kruga sagovorništa, nego podsticaj za dalje otkopavanje pomenute riznice – koja postoji negde u našoj blizini.